

Що би могла и нази да окрили? —
«Тя въ насъ е! Бягай въ себе си — живеи
Въ сърцето, като жрецъ въ свещений храмъ,
И твоя духъ ще бѣде окриленъ!»

— Утопия това е само, Шелли. —

«Утопия! И тъй да е, — въ живота
Утопиите само даватъ цель
И човека ~~въ~~ човека раждатъ.
Утопии сърцето възродяватъ,
Превръщатъ го на рай цветущъ, където
Миртъ върховенъ свива своето гнездо...
Къмъ идеала погледъ възведи —
Не на умътъ, а на сърцето рожба —
И знай че той единичкъ е надеженъ
Компасъ въ реветъ на бурите световни.
Тозъ който само съ умъ на святъ живеи
Е живъ мъртвецъ; и чужди сж за него
И радости и сълзи на живота, —
Защото няма той човешко чувство,
Защото нему чуждъ е духъ човешки!...

Що значи твоя страхъ, другарю мой?
Къде си тъменъ погледъ устремилъ?
Утопията проникни — и страхъ
Не ще снамери твоего сърце!»

— Надъ насъ се вие бура! Или ти,
Унесенъ въ своя блянъ, не виждашъ нищо?
Не бѣдаче сънувано предъ насъ е —
Съ ~~свѣт~~ мраченъ погледъ дебне ни смъртта! —
Но го прекъсна Шелли, погледъ самъ
Къмъ облачните небеса възийелъ:

«Презъ мракъ и бура плавамъ съ песенъ азъ,
И нищо ми сърцето не смущава!
На идеала фъртътъ греи: кърмчия
Е любовта ми — дето и да съмъ,
Знамъ, ще изляза на честитий брягъ!...